

Sygn. akt I NKRS 152/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z odwołania M. D.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z 14 lipca 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., ogłoszonym w
Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 1187,

z udziałem E. S. U.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 23 marca 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) 14 lipca 2021 r. podjęła
uchwałę nr (...) w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia
urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W.,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 1187.

W uchwale wskazano, że na podstawie dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269 ze zm.; dalej: ustawa o KRS), KRS przedstawi Prezydentowi RP wniosek o powołanie E. A. S. U. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. (ust. 1 uchwały). We wskazanej wyżej uchwale KRS zadecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. C. oraz M. E. D. (dalej również: Skarżąca) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. (ust. 2 uchwały).

Zespół Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: Zespół) uznał, podczas posiedzenia 12 lipca 2021 r., po wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie Zespołu nie oddali na M. C. głosów „za”, oddając 1 głos „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”. Na M. E. D. nie oddali głosów „za”, oddając 1 głos „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”, natomiast na E. A. S. U. oddali 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, ani „wstrzymujących się”.

W wyniku powyższego Zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Radzie na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. E. A. S. U.. Wniosek taki, w ocenie Zespołu, był uzasadniony treścią załączonych dokumentów, dotyczących posiadanego przez kandydatkę doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa. Za rekomendowaniem kandydatki, przemawiało także wyróżniające zaangażowanie w pracę zawodową, dające gwarancję należytego sprawowania urzędu sędziego sądu okręgowego. Przedstawiając powyższe, Zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS.

Podejmując uchwałę, Rada wzięła pod uwagę, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 i § 1a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072 z późn. zm.; dalej: p.u.s.p.). Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów oraz opinią środowiska sędziowskiego.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Rada podzieliła stanowisko Zespołu i uznała, że Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie E. A. S. U. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W.

Charakteryzując sylwetkę M. E. D., KRS wskazała, że urodziła się ona w 1974 r. w O.. W 1999 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 1 stycznia 1999 r. do 14 kwietnia 2006 r. była zatrudniona na stanowisku referenta prawnego: początkowo w Centrali Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w Departamencie Emerytur i Rent, a następnie od 14 kwietnia 2006 r. w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, Departamencie Ubezpieczeń Społecznych. Po odbyciu aplikacji sądowej, w 2005 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Od 15 maja 2006 r. do 23 kwietnia 2009 r. powierzone obowiązki orzecznicze (jako asesor sądowy) wykonywała w Sądzie Rejonowym w W., w VII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Postanowieniem Prezydenta RP z 21 kwietnia 2009 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w W., w którym orzekała do 30 kwietnia 2013 r., pełniąc obowiązki w VII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Od 1 maja 2013 r. orzeka w Sądzie Rejonowym w P., w I Wydziale Cywilnym. W okresie od 1 grudnia 2017 r. do 31 maja 2019 r. pełniła funkcję Zastępcy Przewodniczącego, a od 1 czerwca 2019 r. pełni funkcję Przewodniczącej tego Wydziału. Była delegowana do orzekania w Sądzie Okręgowym w W., w ramach delegacji Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...).

Ocenę kwalifikacji Skarżącej sporządziła B. J. Ł. – sędzia wizytator do spraw cywilnych Sądu Okręgowego w W.. W ocenie Sędziego wizytatora M. E. D. decyzje procesowe podejmuje szybko, trafnie, jest bardzo decyzyjna. Przywiązuje wagę do należytego przygotowania rozprawy, dba o uzupełnienie braków formalnych, prawidłowo stosuje rygor zwrotu, sprawdza prawidłowość wyliczenia opłaty, poprawnie redaguje wszystkie orzeczenia oraz w sposób przejrzysty sporządza pisemne uzasadnienia, odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego. Zdaniem Sędziego wizytatora przeprowadzona analiza spraw Skarżącej prowadzi do wniosku, że w wysokim stopniu opanowała ona warsztat pracy sędziego, posiada umiejętności teoretyczno-praktyczne oraz przygotowanie do objęcia

stanowiska sędziego sądu okręgowego. Cechuje ją bardzo dobra znajomość prawa cywilnego materialnego i procesowego oraz ustaw pozakodeksowych, tj. prawa spółdzielczego, rodzinnego, handlowego, o ochronie praw lokatorów, bankowego i innych. W analizowanym okresie wszystkie uzasadnienia zostały sporządzone w ustawowym terminie. W ocenie Sędzi wizytator, analiza pracy i orzecznictwa kandydatki prowadzi do wniosku, że będzie dobrym sędzią sądu okręgowego. Kandydatka uzyskała ocenę pozytywną.

Rada wyjaśniła następnie, że w każdym postępowaniu nominacyjnym dokonuje oceny kandydatów na podstawie załączonych materiałów, ocenianych indywidualnie. Jest przy tym wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału, wraz z możliwością nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których podejmuje uchwałę. W ocenie Rady, w niniejszym postępowaniu kandydaci pretendujący do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W., formalnie spełniają wszystkie kryteria wyboru. W takich okolicznościach obowiązkiem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tej osoby, która spełnia wszystkie kryteria (oceniane łącznie) najpełniej i w najwyższym stopniu. Od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria są stosowane w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie dodatkowych kwalifikacji. W niniejszym postępowaniu nominacyjnym Rada kierowała się przede wszystkim oceną kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Osoba przedstawiona do powołania, czyli A. S. U., posiada wiedzę, popartą doświadczeniem zawodowym, zdobytym w trakcie wykonywania zawodu sędziego. Wysokie kwalifikacje merytoryczne znajdują natomiast odzwierciedlenie w ocenie jej pracy. W opinii Rady, pozostali kandydaci posiadają kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, ale w tej procedurze konkursowej spełniają wszystkie kryteria wyboru w stopniu niższym niż E. A. S. U., co uzasadnia przedstawienie jej w tym konkursie do powołania Prezydentowi RP. Uwzględniając zatem kryterium doświadczenia zawodowego kandydatów, Rada wzięła pod uwagę, że E. A. S. U.

od 2005 r. orzekała jako asesor sądowy, natomiast od 2008 r. jako sędzia sądu rejonowego. Z kolei M. C. od 2007 r. był asesorem prokuratorskim, natomiast od 2010 r. wykonuje zawód prokuratora jako prokurator prokuratury rejonowej, zaś M. E. D. od 2006 r. orzekała jako asesor sądowy, natomiast od 2009 r. jako sędzia sądu rejonowego. Rada uwzględniła, że E. A. S. U. posiada najdłuższy ogólny (liczony łącznie z asesurą) staż orzeczniczy. Biorąc zatem pod uwagę oceny kwalifikacji kandydatów, KRS uznała, że E. A. S. U. uzyskała pozytywne oceny swojej pracy i kwalifikacji. Rada uwzględniła nadto dążenie do pogłębiania wiedzy w ramach samodoskonalenia zawodowego oraz wzięła pod uwagę, że E. A. S. U. jest bardzo aktywna publikacyjnie. (Rada zaznaczyła, że publikacje posiada także M. C. i obydwój kandydaci posiadają doświadczenie dydaktyczne).

Analizując całokształt materiału zgromadzonego w niniejszym postępowaniu nominacyjnym, KRS porównała kandydatów i doszła do przekonania, że w niniejszym postępowaniu kryterium różnicującym jest doświadczenie zawodowe (najdłuższe w przypadku E. A. S. U.). Rada uwzględniła pełnione funkcje (przez E. A. S. U. oraz M. E. D.) i doszła do przekonania, że w niniejszej procedurze konkursowej kandydatura E. A. S. U. wyróżnia się spośród pozostałych.

W ocenie Rady, E. A. S. U. posiada wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystuje w praktyce zawodowej, dając rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W.. W konsekwencji Rada zadecydowała o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku E. A. S. U. o pełnieniu urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W.. Zadecydował o tym całokształt okoliczności sprawy, w szczególności wieloletnie i różnorodne doświadczenie zawodowe, wnioski płynące z oceny jej pracy i kwalifikacji, potwierdzające rzetelną praktykę zawodową, zasługująca na uwagę determinacja w dążeniu do pogłębiania wiedzy oraz posiadane przez kandydatkę umiejętności, predestynujące do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego.

Pismem z 6 października 2021 r. działając na podstawie art. 44 ust. 1 i 2 ustawy o KRS odwołanie od uchwały złożyła M. E. D., zaskarżając ją:

1) w zakresie ust. 1, tj. powołania do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. E. A. S. U.;

2) w zakresie ust. 2, tj. odmowy powołania do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W. M. E. D..

Zaskarżonej uchwale zarzucono:

I. Na podstawie art. 44 ust. 3 w zw. z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. sprzeczność z prawem, mianowicie naruszenie przepisów postępowania (oraz powiązanych przepisów ustrojowych), mające istotny wpływ na wynik sprawy, a dokładnie:

1. art. 42 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający ustalenie rzeczywistych motywów jej podjęcia, sporządzenia uchwały w sposób lakoniczny, bez wzięcia pod uwagę kryteriów wskazanych w przepisach w sposób niepoddający się kontroli instancyjnej, co z kolei uniemożliwia odniesienie się do wszystkich ustawowych przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury E. A. S. U.;

2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-2 ustawy o KRS, poprzez dokonanie oceny jej kandydatury bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania udostępnionych Radzie materiałów oraz dokonanie oceny w sposób dowolny, sprzeczny ze zgromadzonym materiałem istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy;

3. art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów i niewłaściwe ich zastosowanie oraz brak dokonania przed podjęciem uchwały na posiedzeniu plenarnym Rady oceny kandydatów na podstawie jednolitych i jednocześnie zdefiniowanych kryteriów, które odpowiadałyby zasadzie równego dostępu do służby publicznej, zasadzie równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

4. art. 2 i art. 7 Konstytucji RP w zw. z § 9 Regulaminu KRS, poprzez przeprowadzenie głosowania nad kandydatami na posiedzeniu plenarnym 14 lipca 2021 r. według kolejności innej niż kolejność prezentowania kandydatów przez członków Zespołu co mogło mieć wpływ na wynik ostatecznego głosowania i czyni

przebieg głosowania nietransparentnym.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów, działając na podstawie art. 44 ust. 3 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. M. E. D. wniosła o uchylenie uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca przedstawiła argumenty popierające podniesione zarzuty.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący KRS wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zważywszy na fakt, że do kompetencji Rady należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS), uczestnik postępowania ma prawo do zaskarżenia uchwały dotyczącej przedstawienia lub odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, jeśli pozostaje ona w sprzeczności z prawem. Jednocześnie przedmiot postępowania w kwestii przedstawienia wniosku o powołanie na stanowisko sędziego i związana z nim ocena kandydata, ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a tym samym – w celu zabezpieczenia jednostki przed arbitralnością aktów władzy publicznej rozstrzygającej – podlega sądowej kontroli w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Stosownie do treści art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, w sprawach z odwołań od uchwał Rady dotyczących obsady stanowisk sędziowskich kognicja Sądu

Najwyższego obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, a tym bardziej jego kontrkandydatów (wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13).

Artykuł 42 ust. 1 ustawy o KRS nie określa wprost warunków, jakie spełniać powinno uzasadnienie uchwały nominacyjnej. Nie powinno jednak ulegać wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwał przez to Radzie na arbitralność. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona. Wybór kandydatów nie może być oderwany od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (wyroki Sądu Najwyższego: z 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19 oraz z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20). Celem uzasadnienia jest po pierwsze wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13), po drugie umożliwienie osobom zainteresowanym rozstrzygnięciem Rady poznanie okoliczności, które przesądziły o podjęciu decyzji co do rekomendacji danej kandydatury bądź braku takiej rekomendacji, po trzecie umożliwienie Sądowi Najwyższemu przeprowadzenie kontroli uchwały KRS, w zakresie przyznany mu przez ustawodawcę (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2019 r., I NO 38/19).

W okolicznościach niniejszej sprawy Rada wskazała, że dokonując oceny kandydatów, kierowała się przede wszystkim oceną kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów (s. 8 uzasadnienia uchwały). W ocenie Rady, „osoba przedstawiona do powołania posiada wiedzę, popartą doświadczeniem zawodowym, zdobytym w trakcie wykonywania zawodu sędziego. Wysokie kwalifikacje merytoryczne kandydatki znajdują odzwierciedlenie w ocenie jej pracy” (s. 8 uzasadnienia uchwały). Rada odniosła się nadto szczegółowo do kryterium doświadczenia zawodowego, eksponując w tym zakresie długość stażu w odniesieniu do każdego kandydata (s. 8 uzasadnienia). W ramach tak określonych kryteriów, zgodnie z treścią uchwały, zauważyć należy, że M. E. D. od 2006 r. orzekała jako asesor sądowy, natomiast od 2009 r. jako sędzia sądu rejonowego, E. A. S. U. od 2005 r. orzekała jako asesor sądowy, natomiast od 2008

r. jako sędzia sądu rejonowego, zaś M. C. od 2007 r. był asesorem prokuratorskim, natomiast od 2010 r. wykonuje zawód prokuratora jako prokurator Prokuratury Rejonowej w W.. KRS uwzględniła zatem, że kandydatka przedstawiona posiada najdłuższy ogólny (liczony łącznie z asesurą) staż orzeczniczy. Odnosząc się do oceny kwalifikacji kandydatów Rada uznała, że kandydatka rekomendowana uzyskała pozytywne oceny swojej pracy i kwalifikacji oraz dąży do pogłębiania wiedzy w ramach samodoskonalenia zawodowego i jest bardzo aktywna publikacyjnie. (Rada zauważyła jeszcze, że publikacje posiada także M. C. i obydwójce kandydaci posiadają doświadczenie dydaktyczne).

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że kryteria oceny przyjęte w ramach zaskarżonego postępowania były relewantne, transparentne i umożliwiające porównanie kandydatów. Rada uwzględniła przy tym wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść Skarżącej, w tym wskazane w uchwale najwyższe poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W., które na posiedzeniu 8 czerwca 2021 r. zaopiniowało Skarżącą oddając jej 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się” (s. 9 uzasadnienia uchwały). Biorąc jednak pod uwagę fakt, że kryterium decydującym było doświadczenie zawodowe Rada doszła do przekonania, że opinia Kolegium Sądu Okręgowego w W. nie ma charakteru decydującego. Bezzasadny jest zatem zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy o KRS oraz art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-2 ustawy o KRS.

Uchwała wyraźnie wskazuje, jakie były motywy jej podjęcia oraz jakie kryteria decydowały o wyborze kandydata na urząd sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w W.. Tym samym Rada dochowała obowiązku wszechstronnego rozważania wszystkich okoliczności sprawy, wnikliwie odnosząc się do udostępnionych materiałów tej procedury konkursowej. Sąd Najwyższy wyjaśnia dodatkowo, że taka praktyka, obejmująca określanie kluczowych kryteriów oceny, mieści się w kompetencjach Rady, która dokonuje tego w zależności od stanu faktycznego sprawy. Zważyć ponadto należy, że Rada dysponuje prawem swobodnej oceny zgromadzonego materiału. Co za tym idzie, nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających

z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny. Jak podkreślił Sąd Najwyższy „w przypadku dochowania przez KRS procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny, dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący o danym rozstrzygnięciu. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania. Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego” (wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2020 r., I NO 156/10).

Z uwagi na powyższe za bezzasadne należy też uznać, oparte na normach konstytucyjnych, zarzuty dotyczące naruszenia art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz § 9 Regulaminu KRS. Kryteria przyjęte przez Radę odpowiadały bowiem zarówno wymogom ustawowym, były transparentne, weryfikowalne i zastosowane w sposób jednolity w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania. Jednocześnie podkreślić należy, że art. 60 Konstytucji RP, gwarantujący prawo równego dostępu do służby publicznej, nie formułuje uprawnień przesądzającego o przyjęciu do niej. Wskazana norma konstytucyjna ustanawia określone wymagania organom państwa, podejmującym decyzje w tym zakresie, w tym wymóg zastosowania zobiektywizowanych, jednolitych kryteriów z wyłączeniem dowolności zastosowanych ocen.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, orzekł jak w sentencji.